

съ нѣкой русски правителственъ агентъ, или пакъ да е получавалъ нѣкакви сръдства, било отъ славянскій благотворителенъ комитетъ, било отъ кое и да е друго лице. И това е твърдѣ за вѣрване, защото той не прѣдставлява отъ себе си нищо друго. освѣнъ едно момче, не калѣрно да обърне вниманието на нѣкой агентъ, както напримѣръ, може да се прѣдположи за Миларова. Г-нъ прокурора въстава противъ това и се помъчи да увѣри съдѣтъ, че К. Поповъ е знаелъ за сношенията на Миларова съ графѣтъ, съ Кривцова и че слѣдователно и Поповъ е вършилъ сжщото, но за това той не прѣдстави никакви доказателства. К. Поповъ призна тука всичко, което е вършилъ, но той не призна да е ималъ сношение съ никакъвъ чужди агентъ. Прочее кое трѣбва да е вѣрното? Азъ вѣрвамъ, че почитаемий съдъ ще приеме за вѣрно послѣдното, т. е., че Поповъ не се е сношавалъ съ никакъвъ чуждъ агентъ и че слѣдователно ще го признае за невиненъ по това обвинение.

За второто му прѣстѣпление — участието въ заговора противъ живота на Н. Ц. Височество — нѣма какво да кажа, защото Поповъ самъ признава. Ще кажа само, че наказанието за това прѣстѣпление се прѣдвижда отъ чл. 2-й отъ закона за прѣстѣпнитѣ дѣяния противъ особата на Негово Царско Височество, и че само по тоя членъ той може да се накаже. Обаче при опрѣдѣлението на наказанието му, азъ вѣрвамъ, че почитаемий съдъ, като вземе въ внимание самопризнанието му, ще се покаже толкова великодушенъ, щото ще облекчи, до колкото е възможно, участъта му.

По въпроса за участието на К. Попова въ Бургазскій бунтъ, г-нъ прокурорѣтъ каза, че е достатъчно доказано, щомъ тукъ се е установило, че той е билъ секретаръ на приврѣменното правителство, но спорѣдъ мене това не значи, че той е билъ главатаръ, за какъвто го счита г-нъ прокурорѣтъ. Тукъ се установи, че прѣдсѣдатель на приврѣменното правителство е билъ нѣкой си адвокатъ Горановъ и още други нѣкои, които и подписали и издали нѣкаква прокламация, но тя не е била подписана и отъ Попова, така щото самото това обстоятелство е достатъчно да ви увѣри, че Поповъ е единъ отъ второстепеннитѣ, ако не отъ третостепеннитѣ прѣстѣпници. Освѣнъ това, почитаемий съдъ не трѣбва да губи изъ прѣдъ видъ и това, че съ исключение на главатаритѣ и инициаторитѣ, по разнитѣ приключения, всичкитѣ други пристѣпници сж вече ам-